

прекрасныѣ цвѣтя, които сутрината бѣхъ нахжсаны на канарата.

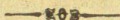
« И тъй, рече почтително д'Алберикъ, ще помолѣж В. Величество да ми даде цвѣтьето което е затъкнато на пояса ѝ.

Царицата, когато сякыѣ около нея стояхъ очудены, подвухи са за една минута.

Послѣ зе прекрасното цвѣтье съ растреперяна ржка и го подаде причервена на стареца.

Да ли ужъ го даваше нему? . . .

Малко подиръ туй, шестьѣ арабскы конѣ носяхъ испанската царица посрѣдъ богатыѣ полета на царството на Валенція.

XI.

СТАЯТА НА ЦАРЯ И НА ЦАРИЦАТА

Нейно Величество стигнъ въ Мадритъ много понапредъ отъ царя, който, като свърши найподиръ деветодневното, благочестіа ради, пребываніе у светого Іакова де-Кампостелло, завърнъ са съ герцога де-Лерма и съ великыя инквизиторъ за да поеме браздыѣ на управленіето и да намѣри сунругата си.

Отъ минутата, когато той са отдѣли отъ нея, имахъ грижа, да не споменуватъ предъ него нито името ѝ; отдалечавахъ даже отъ него сичко, което бы му я докарало на паметъта; такъвзи бѣше характеръѣ на царя, който лесно бы забравилъ че има жена.

Той го спомни като видѣ Маргарита.

Тя му са видѣ поживостна, потиха, полюбезна отъ колкото въ Валенція. Чертыѣ на лицето ѝ, очыѣ ѝ бѣхъ поизразителны, и царьѣ правяше много други забѣлжжкы, които му бѣхъ избѣгнжли при първата имъ срѣща. Трудно е да прегледа человекъ сичко изъ веднажъ и особенно когато е царъ съ толкози занятія като Филиппа III.